

KL

Stormgade 2-6
1470 København K
Telefon 72 28 24 00
im@im.dk

Sagsnr.
2022 - 1628

Doknr.
545866

Dato
22-12-2022

Svar på KLs henvendelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Ved e-mail af 23. marts 2022 har KL rettet henvendelse til det daværende Indenrigs- og Boligministerium vedrørende gebyrlovens anvendelsesområde (bekendtgørelse nr. 56 af 23. januar 2018 af lov om gebyrer og morarenter vedrørende visse ydelser, der opkræves af kommuner og regioner).

Indenrigs- og Sundhedsministeriet forstår henvendelsen således, at KL ønsker ministeriets stillingtagen til, hvorvidt kommunerne, forud for oversendelse til inddrivelse hos Gældsstyrelsen, kan opkræve rykkergebyrer efter gebyrlovens regler i forbindelse med kommunernes opkrævning af daglige tvangsbøder efter planlovens § 51 a, stk. 5, som følge af et ikke efterkommet påbud efter planlovens § 51 a, stk. 1 og 2, i forbindelse med ulovlig sommerhusbeboelse.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet skal i anledning af henvendelsen udtale følgende:

1. Retsgrundlaget

1.1. Planloven

1.1.1. Retsregler

Planlovens § 51 a har følgende ordlyd:

”Kommunalbestyrelsen skal hvert år pr. 1. november påbyde enhver, som er registreret i CPR med bopæl i en bolig i et sommerhusområde, som den pågældende ikke lovligt kan anvende til helårsbeboelse, jf. §§ 40 og 41, inden 14 dage efter påbuddets meddelelse

1) at fraflytte boligen og

2) at dokumentere fraflytningen over for kommunalbestyrelsen.

Stk. 2. Tilsvarende påbud skal kommunalbestyrelsen meddele enhver, som i perioden fra den 1. november til den 1. februar bliver registreret i CPR med bopæl i en bolig i et sommerhusområde, som den pågældende ikke lovligt kan anvende til helårsbeboelse, jf. §§ 40 og 41. Påbud efter 1. pkt. meddeles senest 14 dage efter, at den pågældendes bopæl er blevet registreret i CPR.

Stk. 3. [...]

Stk. 4. Efterkommes et påbud efter stk. 1 eller 2 ikke rettidigt, skal kommunalbestyrelsen straks indgive anmeldelse til politiet.

Stk. 5. Efterkommes et påbud efter stk. 1 eller 2 ikke rettidigt, skal kommunalbestyrelsen endvidere pålægge den pågældende daglige tvangsbøder. Undlader den pågældende herefter fortsat at efterkomme påbuddet, skal restanceinddrivelsesmyndigheden foretage inddrivelse af tvangsbøderne. Inddrivelsen foretages mindst hver 4. uge for påløbne, ikke

betalte tvangsbøder, første gang senest 4 uger efter, at pålæggelsen af tvangsbøder er påbegyndt. Tvangsbøderne tilfalder den pågældende kommune.”

Kommunalbestyrelsen har således pligt til at meddele påbud i tilfælde af ulovlig sommerhusbeboelse, jf. planlovens § 51 a, stk. 1 og 2. Efterkommes påbuddet ikke rettidigt, skal kommunalbestyrelsen straks indgive anmeldelse til politiet, jf. § 51 a, stk. 4. Kommunalbestyrelsen skal derudover pålægge den pågældende daglige tvangsbøder, jf. § 51 a, stk. 5, 1. pkt. Underlader den pågældende herefter fortsat at efterkomme påbuddet, skal restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen) foretage inddrivelse af tvangsbøderne i henhold til den i § 51 a, stk. 5, 3. pkt., beskrevne inddrivelsesproces, jf. § 51 a, stk. 5, 2. pkt.

Af forarbejderne til planlovens § 51 a, stk. 5, fremgår følgende:

”Efter § 51 a, stk. 5, skal kommunalbestyrelsen, ud over at indgive politianmeldelse, pålægge vedkommende daglige tvangsbøder. Pligten hertil - som indtræder, når et flyttepåbud efter stk. 1 eller 2 ikke rettidigt efterkommes - gælder dog ikke, hvis det vil være åbenbart meningsløst at pålægge tvangsbøder, f.eks. fordi det tidsmæssigt ikke vil være muligt at foretage inddrivelse af disse, jf. nedenfor.

I den forvaltningsretlige teori er det almindeligt antaget, at påløbne, ikke inddrevne tvangsbøder - herunder såvel tvangsbøder, for hvilke der er foretaget udlæg, som selve udlægget - bortfalder, når forpligtelsen opfyldes. I overensstemmelse hermed er det i Justitsministeriets benådningsskirkulære (cirkulære nr. 113 af 26. juni 1975 om benådning og udsættelse af straffuldbyrkelse samt om eftergivelse, henstand og afdragsvis betaling af bøder m.v., som ændret senest ved cirkulære nr. 82 af 1. maj 1996) fastsat, at påløbne, endnu ikke inddrevne tvangsbøder bortfalder, når det forhold, som tvangsbøderne vedrører, er lovliggjort. At tvangsbøder bortfalder, når det forhold, som tvangsbøderne vedrører, er lovliggjort, skyldes, at der ikke længere er behov for et tvangsmiddel, når forholdet er lovliggjort.

På den baggrund må det antages, at påløbne, endnu ikke inddrevne tvangsbøder, der er pålagt en sommerhusbeboer, som ikke rettidigt har efterkommet et flyttepåbud, bortfalder den 1. april, hvor det igen bliver lovligt at bo i sommerhuset. Det gør i den forbindelse ingen forskel, at lovliggørelsen ikke skyldes den pågældendes egen indsats - men derimod ydre omstændigheder, nemlig »tidens gang«.

Som følge af tvangsbødernes bortfald på denne måde den 1. april, vil der alene kunne ske inddrivelse i perioden 15. oktober til 31. marts.

Da bestemmelsen om tvangsbøder vil kunne blive mindre virkningsfuld, hvis pålagte tvangsbøder ikke inddrives tilstrækkeligt hurtigt og derfor bortfalder den 1. april, er lovforslaget suppleret med en pligt for kommunerne til at inddrive tvangsbøderne mindst hver fjerde uge - første gang 4 uger efter, at pålæggelsen af tvangsbøder er påbegyndt.”

1.1.2. Bolig- og Planstyrelsens udtalelse af 8. november 2022

Det daværende Indenrigs- og Boligministerium har den 26. oktober 2022 anmodet Bolig- og Planstyrelsen om oplysninger vedrørende reguleringen i planloven.

Bolig- og Planstyrelsen har den 8. november 2022 sendt følgende svar på ministeriets spørgsmål:

”Der er ikke fastsat regler for opkrævning af gebyrer for erindringskrivelser vedrørende ikke rettidigt betalte tvangsbøder efter § 51 a i planloven.

Det fremgår af gebyrlovens § 1, at loven finder anvendelse, hvis der ikke er bestemt andet ved lov. Bolig- og Planstyrelsen er ikke bekendt med anden lovgivning, som regulerer dette forhold.

[...]

Det fremgår af bemærkningerne til LF 48 (Samling 1998 - 99) om ændring af lov om planlægning, at *"Da bestemmelsen om tvangsbøder vil kunne blive mindre virkningsfuld, hvis pålagte tvangsbøder ikke inddrives tilstrækkeligt hurtigt og derfor bortfalder den 1. april, er lovforslaget suppleret med en pligt for kommunerne til at inddrive tvangsbøderne mindst hver fjerde uge - første gang 4 uger efter, at pålæggelsen af tvangsbøder er påbegyndt."*

Det fremgår af vejledning nr. 9957 af 18. september 2009 til kommunerne om håndhævelse af forbuddet mod helårsbeboelse i sommerhuse i sommerhusområder, at:

"Efterkommes påbuddet herefter fortsat ikke, skal kommunen foretage opkrævning af tvangsbøderne. Opkrævningen skal foretages mindst hver 4. uge for påløbne, ikke betalte tvangsbøder – første gang senest 4 uger efter, at tvangsbøder er påbegyndt. Det indebærer, at kommunalbestyrelsen skal beregne og opføre de påløbne tvangsbøder og gennemføre sædvanlig skriftlig rykkerprocedure over for sommerhusbeboeren med oplysning om, at manglende indbetaling vil medføre overdragelse af tvangsbøderne til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Sædvanligvis har kommunerne en særlig opkrævningsafdeling, der varetager opkrævning af kommunens fordringer. Hvis sommerhusbeboeren fortsat ikke indbetaler tvangsbøderne og fortsat ikke opfylder flyttepåbuddet, skal kommunalbestyrelsen overdrage inddrivelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden [...] Anmodning til SKAT om inddrivelse skal alene indeholde kommunens opgørelse af forfaldne tvangsbøder til inddrivelse med angivelse af forfaldsdato [...] Da sommerhusbeboeren lovligt kan bo i sommerhuset i sommerhalvåret, bortfalder forfaldne ikke betalte/ikke inddrevne tvangsbøder den 1. april. Det er derfor vigtigt løbende – dvs. mindst hver 4. uge – at bede SKAT om at inddrive de pålagte ikke-indbetalte tvangsbøder i overensstemmelse med planlovens § 51 a, stk. 5, for at sikre størst muligt pres på sommerhusbeboeren for at opfylde flyttepåbuddet."

Det fremgår således hverken af bemærkningerne eller vejledningen, at der er tale om en udtømmende regulering af opkrævning og inddrivelse af tvangsbøder. Der henvises desuden til svar på spørgsmål 3 nedenfor.

[...]

Planlovens § 51 a, stk. 5, 5. pkt., om udpantningsret for tvangsbøder, udgik som led i en større regelforenkling for inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af § 32 i LF 21 (Samling 2008-09) om ændring af kildeskatteloven, opkrævningsloven, udpantningsloven og forskellige regler, at § 51 a, stk. 5, 5. pkt., i planloven, foreslås ophævet som følge af det fremsatte forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (gældsinddrivelsesloven). De ophævede regler blev således erstattet af tilsvarende regler i gældsinddrivelsesloven.

Det fremgik af nr. 15 i bilag 1 til den vedtagne gældsinddrivelseslov, at tvangsbøder er en fordring, der kan inddrives ved udpantning, jf. § 11 i loven. Siden er gældsinddrivelsesloven ændret, bl.a. ved LF 137 (Samling 2016-17) om inddrivelse af gæld til det offentlige og forskellige andre love. Bilag 1 blev ændret fra en positiv til en negativ afgrænsning af, hvilke fordringstyper, der kan ske inddrivelse ved lønindeholdelse og udpantning (udlæg).

[...]"

1.2. Gebyrloven

Gebyrlovens §§ 1 og 2 har følgende ordlyd:

”§ 1. Loven finder anvendelse, hvis andet ikke er bestemt ved eller i henhold til lov.

§ 2. Regionsrådet kan bestemme, at der skal betales gebyr til regionen for erindringskrivelser vedrørende ikke rettidigt betalte ydelser, der opkræves af regionen, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der skal betales gebyr til kommunen for erindringskrivelser vedrørende ikke rettidigt betalte ydelser, der opkræves af kommunen, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret.

Stk. 3. De i stk. 1 og 2 nævnte gebyrer kan højst udgøre 250 kr.”

Gebyrloven finder således anvendelse, hvis andet ikke er bestemt ved eller i henhold til lov, jf. lovens § 1.

Det fremgår af gebyrlovens § 2, stk. 2, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at der skal betales gebyr til kommunen for erindringskrivelser vedrørende ikke rettidigt betalte ydelser, der opkræves af kommunen, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret.

Gebyrlovens § 2, stk. 2, giver således kommunalbestyrelsen hjemmel til at beslutte, at der skal opkræves et gebyr for erindringskrivelser vedrørende ydelser, der er omfattet af loven. Ifølge bemærkningerne til loven er formålet hermed at sikre en effektiv inddrivelse af gæld, og at motivere restanter til at betale skyldige beløb rettidigt.¹

Af de specielle bemærkninger til gebyrlovens § 2, jf. lovforslag nr. 75 af 30. oktober 1991, fremgår blandt andet følgende:

”I § 2 foreslås indført hjemmel til, at amtsråd og kommunalbestyrelser kan beslutte, at der skal betales et gebyr for udsendelse af rykkerskrivelser vedrørende visse ikke rettidigt betalte kommunale ydelser. Det er fundet hensigtsmæssigt at begrænse adgangen til at opkræve gebyrer for erindringskrivelser, således at adgangen ikke gælder erindringskrivelser vedrørende amtskommunernes og kommunernes rent privatretlige krav, f.eks. almindelige erstatningskrav eller krav opstået i forbindelse med salg af ydelser.

Den nærmere afgrænsning er foretaget ved at begrænse hjemlen til alene at vedrøre erindringskrivelser angående ydelser, for hvilke der i lovgivningen er tillagt amtskommunerne eller kommunerne udpantningsret. En sådan ret indebærer, at ydelserne umiddelbart kan danne grundlag for udlæg, jf. retsplejelovens § 478, stk. 2.”

Det kan udledes heraf, at hovedanvendelsesområdet for gebyrloven er ydelser af offentligretlig karakter, som opkræves af kommunerne.

Som eksempler på kommunale ydelser, der er omfattet af gebyrloven, kan nævnes betaling for dagtilbudsophold² eller tilbagebetalingskrav på f.eks. boligstøtteområdet³ eller i henhold til lov om aktiv socialpolitik⁴.

¹ Jf. lovforslag L 75, Folketinget 1991-92

² Indenrigsministeriets brev af 13. januar 1993 til en forening, j.nr. 1992/1171/827-1, resumédatabasen 93.8.16.

³ Indenrigsministeriets svar til By- og Boligministeriet af 7. juni 2020, j.nr. 2000/1170-9, resumédatabasen 00.8.13.

⁴ Indenrigsministeriets svar til Københavns Kommune af 19. juli 1999, jf. j.nr. 1999/1170-6, resumédatabasen 99.8.13

1.3. Gældsinddrivelsesloven

1.3.1. Retsregler

Gældsinddrivelseslovens § 1, stk. 1, har følgende ordlyd:

”Loven gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. dog §§ 1 a og 1 b. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov.”

Gældsinddrivelseslovens § 11 har følgende ordlyd:

”Fordringer omfattet af denne lov kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1.”

Af bilag 1 til gældsinddrivelsesloven fremgår følgende under pkt. II:

”II. Fordringstyper, for hvilke der ikke kan foretages udpantning efter § 11:

1) Civilretlige fordringstyper.

a. Udpantning kan dog ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligta- gers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangs- fuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en for- dringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er op- fyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.”

Det følger således af gældsinddrivelseslovens § 1, stk. 1, § 11 og bilag 1, at fordringer, der opkræves eller inddrives af det offentlige, og som ikke er civilretlige fordringstyper, er tillagt udpantningsret.

1.3.2. Skatteministeriets udtalelse af 1. november 2022

Det daværende Indenrigs- og Boligministerium har den 19. oktober 2022 anmodet Gældsstyrelsen om et bidrag til forståelsen af begrebet ”udpantningsret”.

Skatteministeriet har den 1. november 2022 sendt følgende svar på ministeriets spørgsmål:

”Lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022 om inddrivelse af gæld til det offentlige (gældsinddrivelsesloven) gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige,

jf. lovens § 1. Det følger endvidere af gældsinddrivelseslovens § 11 om udpantningsret og udlæg, at fordringer omfattet af loven kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af bilag 1. Det er Gældsstyrelsens vurdering, at alle fordringer, som opkræves og inddrives af det offentlige, som udgangspunkt er tillagt udpantningsret, medmindre andet følger af bilag 1. Når en fordring er tillagt udpantningsret efter gældsinddrivelsesloven, betyder det, at restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder kan foretage udlæg uden, at der forinden er tilvejebragt et fundament som nævnt i retsplejelovens § 478, stk. 1 (lovbekendtgørelse nr. 1835 af 15. september 2021), dvs. selve det forhold, at en fordring med udpantningsret, jf. gældsinddrivelseslovens § 11 og bilag 1, er under inddrivelse, er tilstrækkeligt grundlag for at pantefogeden kan foretage udlæg, jf. skatteinddrivelseslovens § 1 (lovbekendtgørelse nr. 322 af 1. marts 2021).

[...]

Formålet med gældsinddrivelseslovens § 11 var at samle udpantningshjemlen for krav, der opkræves og inddrivelse af det offentlige fra bl.a. udpantningsloven og andre særlove i én lov, jf. forslag til lov nr. 20 af 8. oktober 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige, afsnit 3.5.2 *Lovforslagets udformning*. Det fremgår endvidere, at der således gælder ét fælles regelgrundlag for inddrivelsen af offentlige restancer.

I de specielle bemærkninger til bestemmelsen, er der herudover anført, at det i § 11 fastsættes, at fordringer opregnet i bilag til loven, kan inddrives ved udpantning, og at der herved skabes et samlet overblik over de fordringer, hvor dette inddrivelsesmiddel kan anvendes. Det bemærkes hertil, at den positive afgrænsning i bilag 1 blev ved forslag til lov nr. 285 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige og forskellige andre love ændret til en negativ afgrænsning, således at det nu fremgår, for hvilke fordringstyper, der ikke kan ske udpantning.

Er en fordring omfattet af den negative afgrænsning i bilag 1, vil der således ikke umiddelbart være udpantningsret for fordringen, dvs. pantefogeden kan ikke foretage udlæg for fordringen. Er den pågældende fordring i en særlov tillagt udpantningsret, er det Gældsstyrelsens vurdering, at der efter *lex specialis* princippet er udpantningsret for denne fordring, selv om der ikke er udpantningsret efter gældsinddrivelsesloven, jf. § 11 og bilag 1, idet det fremgår af skatteinddrivelseslovens § 1, at pantefogeden kan foretage udlæg for krav, der inddrives af det offentlige, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret.

Det er sammenfattende Gældsstyrelsens vurdering, at fordringer, der opkræves og inddrives af det offentlige, har udpantningsret, hvis dette fremgår af særlov, jf. skatteinddrivelseslovens § 1. I tilfælde hvor fordringen ikke er tillagt udpantningsret i særlov, har en fordring udpantningsret, hvis denne er omfattet af gældsinddrivelseslovens § 1, medmindre andet fremgår af bilag 1.”

2. Indenrigs- og Sundhedsministeriets vurdering

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er ikke bekendt med, at der i den øvrige lovgivning er fastsat særlige regler for opkrævning af gebyrer for erindrings skrivelser vedrørende ikke rettidig betaling af tvangsbøder efter planlovens § 51 a. Det bemærkes i den forbindelse, at Bolig- og Planstyrelsen i sin udtalelse af 8. november 2022 til det daværende Indenrigs- og Boligministerium har oplyst, at der ikke i hverken planloven eller den øvrige lovgivning er fastsat regler for opkrævning af gebyrer for erindrings skrivelser vedrørende ikke rettidigt betalte tvangsbøder efter § 51 a, stk. 5, i planloven.

Bolig- og Planstyrelsen har i udtalelse af 8. november 2022 oplyst, at det hverken af bemærkningerne til planlovens § 51 a, stk. 5, eller vejledningen, fremgår, at bestemmelsen udtømmende regulerer opkrævning og inddrivelse af tvangsbøder efter § 51 a,

stk. 5. Det må på den baggrund lægges til grund, at planlovens § 51 a, stk. 5, ikke er til hinder for, at der opkræves rykkergebyrer efter gebyrloven.

Gebyrloven finder således anvendelse, jf. gebyrlovens § 1, hvorefter gebyrloven finder anvendelse, hvis andet ikke er bestemt ved eller i henhold til lov.

For så vidt angår betingelsen i gebyrlovens § 2, stk. 2, om, at gebyrloven alene finder anvendelse for ydelser, som er tillagt udpantningsret, har Skatteministeriet i sin udtalelse af 1. november 2022 til det daværende Indenrigs- og Boligministerium oplyst, at alle fordringer, som opkræves og inddrives af det offentlige, er tillagt udpantningsret, medmindre andet fremgår af gældsinddrivelseslovens bilag 1. Dette udgangspunkt gælder også for tvangsbøder, der pålægges af kommunalbestyrelsen og inddrives af Gældsstyrelsen, jf. planlovens § 51 a, stk. 5.

Det følger af gældsinddrivelseslovens bilag 1, at der som udgangspunkt ikke kan foretages udpantning for civilretlige fordringer. Tvangsbøder i henhold til planlovens § 51 a, stk. 5, udgør offentligretlige fordringer og er dermed ikke omfattet af bilag 1. Der er således udpantningsret for tvangsbøder efter planlovens § 51 a, stk. 5.

Spørgsmålet er herefter, om ikke rettidigt betalte tvangsbøder i henhold til planlovens § 51 a, stk. 5, 1. pkt., er en ydelse i gebyrlovens forstand, jf. gebyrlovens § 2, stk. 2.

En ydelse i gebyrlovens forstand kan på baggrund af Indenrigs- og Sundhedsministeriets praksis karakteriseres som et pengekrav, som en kommune har som følge af kommunens ydelse på offentligretligt grundlag. Som eksempler kan nævnes betaling for dagtilbudsophold⁵ eller tilbagebetalingskrav på f.eks. boligstøtteområdet⁶ eller i henhold til lov om aktiv socialpolitik⁷.

Kommunernes opkrævning af tvangsbøder efter planlovens § 51 a, stk. 5, 1. pkt., følger af, at en borger ikke har efterkommet et påbud efter planlovens § 51 a, stk. 1 eller 2, om at fraflytte boligen og dokumentere fraflytningen. Der er i denne situation ikke tale om, at borgeren har modtaget en ydelse, som denne ikke har betalt for, eller at kommunen har et tilbagebetalingskrav mod borgeren. Tvangsbøden udgør alene et tvangsmiddel, som har til formål at få borgeren til at fraflytte sommerhuset.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at tvangsbøder ikke kan kategoriseres som en "ydelse" i gebyrlovens forstand. Dette skyldes, at tvangsbøder har en sanktionsmæssig karakter, som er væsensforskellig fra de ydelser, som er omfattet af gebyrloven.

Det er på ovenstående baggrund Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse, at tvangsbøder pålagt i henhold til planlovens § 51 a, stk. 5, 1. pkt., ikke kan anses for en kommunal ydelse, der er omfattet af gebyrlovens § 2, stk. 2. Gebyrloven indeholder således ikke hjemmel for kommunerne til at opkræve rykkergebyrer for ikke rettidigt betalte tvangsbøder efter planlovens § 51 a, stk. 5, 1. pkt., som følge af et ikke efterkommet påbud efter planlovens § 51 a, stk. 1 og 2.

Det gælder herefter, at i situationer, hvor en borger på trods af modtagne tvangsbøder fortsat undlader at efterkomme et påbud efter planlovens § 51 a, stk. 1 og stk. 2, skal restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til planlovens § 51 a, stk. 5, 2. pkt., fore-

⁵ Indenrigsministeriets brev af 13. januar 1993 til en forening, j.nr. 1992/1171/827-1

⁶ Indenrigsministeriets svar til By- og Boligministeriet af 7. juni 2020, j.nr. 2000/1170-9

⁷ Indenrigsministeriets svar til Københavns Kommune af 19. juli 1999, jf. j.nr. 1999/1170-6

tage inddrivelse af tvangsbøderne efter den i planlovens § 51 a, stk. 5, 3. pkt., beskrevne inddrivelsesproces.

Med venlig hilsen

Christine Voigt Christjansen

Fuldmægtig

Forvaltningsjura